

LUKAS 3, 7 – 18
Zondag Gaudete 17-12-2006
Grote of Jacobijnerkerk Leeuwarden
Dienst van Schrift enTafel

Gemeente fa,

Vorige week zondag werden wij opgeroepen de stilte te zoeken en opnieuw te beginnen. Vandaag wil ik het hebben over de vreugde.

Vreugde is iets anders dan blijheid. Blij ben je met een cadeootje, of een lekker etensmaal. Maar vreugde, echte diepe vreugde is van een andere orde. In het Engels hoor je ook een wereld van verschil tussen 'happy' en 'joyfull' . Vol van vreugde.

Hebben wij in de kerk iets met vreugde, met de vreugde van de Heer?
Zo op het eerste gezicht niet. In onze protestantse kerken zijn we niet zo goed in vreugde in de kerk.
Velen hebben daarom ook andere kerkgemeenschappen uitgezocht, omdat de liturgie er veel blijer en vreugdevoller is. Vreugde is blijkbaar niet ons handelsmerk.

Ik persoonlijk hou niet zo van een blije liturgie. Het klopt ergens niet.
Er is ook een hele goede reden waarom onze liturgie ernstig en statig en serieus is.
En dat is dat de wereld zo weinig aanleiding geeft tot blijheid op zondagmorgen.

Weet u, eigenlijk vind ik dat je, als je zondags voor Gods aangezicht komt, dat we dan doodop moeten zijn, met het schaamrood op de kaken, en een bedekt gelaat. En waarom? Omdat we eigenlijk vannacht de hele nacht wakker zouden hebben moeten liggen, omdat gisteren in Darfur weer tientallen vrouwen op brute wijze zijn verkracht en waarschijnlijk weer twee of drie kinderen uit de handen van hun moeder gerukt en voor hun ogen doodgeslagen.

Als ik er goed bij stilsta, dan had ik daar vannacht eigenlijk wakker van moeten liggen. En dan doodop met het schaamrood op de kaken naar de kerk. Ja dan klopt het wel dat onze liturgie ernstig en serieus is.

In de nacht van dinsdag op woensdag heb ik wakker gelegen; dreigende bezuinigingen hielden me uit de slaap. Maar eigenlijk had ik wakker moeten liggen van de 56 burgers die uiteen gereten waren die dag bij twee zelfmoordaanslagen in Bagdad.

Er is weinig reden tot vreugde.

Is vreugde modern? Ik zou zeggen van niet. Vermaak, dat is modern, maar vreugde niet. En vermaak en blijheid leunen ook weer dicht tegen elkaar aan, wat mij betreft.

In onze dagen is het modern en hip om elkaar te bevragen op ons geloof; wat vindt jij van God, geloof je nog in God, of ben je een ietsist, geloof je dat er wel iets is? Daar staan de kranten vol van.

Wij stellen de moderne vraag: Wat vindt jij er van?

En dan horen we de mensen in het evangelie aan Johannes de vraag stellen:

Wat moeten wij **doen**?

En dat is precies de juiste vraag: Wat moeten wij doen?

En Johannes zegt: Als je twee stel ondergoed heb geef er dan één weg aan wie geen kleren heeft, en met je eten moet je hetzelfde doen.”

Er komen mensen van de belastingdienst, die zich willen laten dopen, en ook zij stellen de juiste vraag: Wat moeten wij doen? “Vorder niet meer dan je is opgedragen” zegt Johannes.

En soldaten vragen: Wat moeten wij doen? “Neem genoeg met je soldij, en laat je niet omkopen.”

Ze stellen de juiste vraag, want er staat veel te doen, om het koninkrijk dichterbij te brengen.

En hoe dan met de vreugde? Het is altijd de kunst in je spirituele leven om het juiste werkwoord te zoeken bij de kernwoorden van je geloof.

En wat is dan het juiste werkwoord bij ‘vreugde’. Volgens mij is dat het werkwoord brengen.

Vreugde moet je brengen.

En dan van mens tot mens.

Echte diepe vreugde die moet je brengen.

Daarom is God immers mens geworden, om ons vreugde te brengen!

En Johannes heet immers ook vreugdebode. Vreugdebrenger.

Vreugde breng je tot je medemens, van aangezicht tot aangezicht, daar is een ontmoeting voor nodig. Dat lukt je niet via de email, ook niet via de chatbox. Een brief is al een heel stuk beter, maar echte vreugde wordt gebracht.

Het evangelie vraagt om actie. En dan besef je, wij hebben een beetje een lui geloof. Wij zijn niet zo activistisch in de kerk. 15 cent voor een kind per dag, dat doen we graag. Maar ons leven wordt er niet minder individualistisch van.

De opdracht van zondag Gaudete is: Breng vreugde aan je medemens. Daarvoor moet je aanbellen, afspraak maken, deuren openen, harten openen, je ogen laten stralen, je blijdschap tonen met hem of haar.

Een kind kan het ons voordoen. Kijk naar een kind dat na enkele dagen zijn vader weer ziet, die van huis was, de onbekommerde echte vreugde om het weerzien, en dan de geopende handen van de vader en de stralende vreugde waarmee het kind zich stort in die omarming.

Vreugde moet je brengen.

En bedenk dat je ook vreugde brengt door een nacht oprecht wakker te liggen van de ellende in de wereld.

En zijn het niet ook onze jongens en meiden die vreugde proberen te brengen in Afghanistan, als ze een put slaan, of een school helpen bouwen.

Laten we vreugde doen in ons leven.
Gewoon doen.

Als ik telefoneren met vrienden te lang uitstel dan durf ik op een gegeven moment niet meer te bellen. Een goede vriendin belde mij na maanden met datzelfde gevoel, en ik was zeer verheugd dat ze mijn nummer gedraaid had en dat ik thuis was.

Ik heb een paar jaar in een flatje in de Sixmastraat gewoond en dan kwam er iedere dag een dakloze man voorbij, die een blikje bier had gehaald bij de Lidl. En dan maakten we wel eens een praatje. Op een dag was hij overstuur, ik vroeg wat er was, hij zei: Ze hebben mijn fiets gestolen.

Ik zei: Ik heb nog wel een fiets die mag je wel hebben.

Ooit had ik een tweede fiets gekocht, voor als er eens een logé zou zijn.
Maar nu had de fiets een betere bestemming.

Vreugde moet je doen. Laten we ons dat voornemen. En als je zodadelijk brood des levens krijgt aangereikt denk dan aan een medemens, die je de komende dagen vreugde gaat brengen.

Wat moeten wij doen? Deel wat je hebt, wees eerlijk en tevreden, en doe vreugde, geef vreugde.

Zoek de ontmoeting. Misschien is het dat wel waar onze kerk weer de spirit kan vinden: In de ontmoeting. Misschien moeten we daar wel veel meer in investeren.

Want vreugde moet je brengen.

Tenslotte nog een opdracht bij zondag Gaudete en die heb ik van Drewermann.

Waarom zijn wij zo bevreesd voor de ontmoeting, vanwaar dat individualisme van ons; het komt zegt Drewermann mede door onze diepste angsten, die wij teveel koesteren. Ons zelfbeeld en ons zelfvertrouwen is vaak totaal vervormd door angst en negatieve gedachten.

Met zondag van de vreugde is er dus alle reden dat wij in onze ziel een nieuwe boekhouding invoeren, waarbij wij het aandurven om bij te houden wanneer en door wie ons vreugde is gebracht, een boekhouding ook van de vreugde die wij zelf aan anderen hebben gebracht.

Wuif je ziel lof en erkenning toe voor de vreugde die er is in je leven. We weten immers wel dat de mensenhand zo goed geoefend is in het maken van een vuist.

De uitdaging ligt juist hierin dat wij onze hand uitstrekken, en de ander en onszelf met zachtheid en diepe vreugde bejegenen.

Deze dienst van Schrift en Tafel is een vingeroefening van hemelse vreugde. Laten wij het blijven doen, iedere dag.

In het besef dat de zon van Gods liefde opgaat over groot en klein, zwak en sterk. Die hemelse vreugde wordt ons dagelijks gebracht.

Breng vreugde gemeente, in de Naam van Jezus.

AMEN

Vorige week zondag werden wij opgeroepen de stilte te zoeken en opnieuw te beginnen. Vandaag wil ik het hebben over de vreugde.

Vreugde is iets anders dan blijheid. Blij ben je met een cadeautje, of een lekker etensmaal. Maar vreugde, echte diepe vreugde is van een andere orde. In het Engels hoor je ook een wereld van verschil tussen 'happy' en 'joyfull'. Vol van vreugde.

Hebben wij in de kerk iets met vreugde, met de vreugde van de Heer? Zo op het eerste gezicht niet. In onze protestantse kerken zijn we niet zo goed in vreugde in de kerk.

Velen hebben daarom ook andere kerkgemeenschappen uitgezocht, omdat de liturgie er veel blijer en vreugdevoller is. Vreugde is blijkbaar niet ons handelsmerk.

Ik persoonlijk hou niet zo van een blij liturgie. Het klopt ergens niet. Er is ook een hele goede reden waarom onze liturgie ernstig en statig en serieus is. En dat is dat de wereld zo weinig aanleiding geeft tot blijheid op zondagmorgen.

Weet u, eigenlijk vind ik dat je, als je zondags voor Gods aangezicht komt, dat we dan doodop moeten zijn, met het schaamrood op de kaken, en een bedekt gelaat. En waarom? Omdat we eigenlijk vannacht de hele nacht wakker zouden hebben moeten liggen, omdat gisteren in Darfur weer tientallen vrouwen op brute wijze zijn verkracht en waarschijnlijk weer twee of drie kinderen uit de handen van hun moeder gerukt en voor hun ogen doodgeslagen.

Als ik er goed bij stilsta, dan had ik daar vannacht eigenlijk wakker van moeten liggen. En dan doodop met het schaamrood op de kaken naar de kerk. Ja dan klopt het wel dat onze liturgie ernstig en serieus is.

In de nacht van dinsdag op woensdag heb ik wakker gelegen; dreigende bezuinigingen hielden me uit de slaap. Maar eigenlijk had ik wakker moeten liggen van de 56 burgers die uiteen gereten waren die dag bij twee zelfmoordaanslagen in Bagdad.

Er is weinig reden tot vreugde.

Is vreugde modern? Ik zou zeggen van niet. Vermaak, dat is modern, maar vreugde niet. En vermaak en blijheid leunen ook weer dicht tegen elkaar aan, wat mij betreft.

In onze dagen is het modern en hip om elkaar te bevragen op ons geloof; wat vindt jij van God, geloof je nog in God, of ben je een ietsist, geloof je dat er wel iets is? Daar staan de kranten vol van.

Wij stellen de moderne vraag: Wat vindt jij er van?

En dan horen we de mensen in het evangelie aan Johannes de vraag stellen: Wat moeten wij **doen**?

En dat is precies de juiste vraag: Wat moeten wij doen?

En Johannes zegt: Als je twee stel ondergoed heb geef er dan één weg aan wie geen kleren heeft, en met je eten moet je hetzelfde doen.”

Er komen mensen van de belastingdienst, die zich willen laten dopen, en ook zij stellen de juiste vraag: Wat moeten wij doen? “Vorder niet meer dan je is opgedragen” zegt Johannes.

En soldaten vragen: Wat moeten wij doen? “Neem genoeg met je soldij, en laat je niet omkopen.”

Ze stellen de juiste vraag, want er staat veel te doen, om het koninkrijk dichterbij te brengen.

En hoe dan met de vreugde? Het is altijd de kunst in je spirituele leven om het juiste werkwoord te zoeken bij de kernwoorden van je geloof.

En wat is dan het juiste werkwoord bij ‘vreugde’. Volgens mij is dat het werkwoord brengen.

Vreugde moet je brengen.

En dan van mens tot mens.

Echte diepe vreugde die moet je brengen.

Daarom is God immers mens geworden, om ons vreugde te brengen!

En Johannes heet immers ook vreugdebode. Vreugdebrenger.

Vreugde breng je tot je medemens, van aangezicht tot aangezicht, daar is een ontmoeting voor nodig. Dat lukt je niet via de email, ook niet via de chatbox. Een brief is al een heel stuk beter, maar echte vreugde wordt gebracht.

Het evangelie vraagt om actie. En dan besef je, wij hebben een beetje een lui geloof. Wij zijn niet zo activistisch in de kerk. 15 cent voor een kind per dag, dat doen we graag. Maar ons leven wordt er niet minder individualistisch van.

De opdracht van zondag Gaudete is: Breng vreugde aan je medemens. Daarvoor moet je aanbellen, afspraak maken, deuren openen, harten openen, je ogen laten stralen, je blijdschap tonen met hem of haar.

Een kind kan het ons voordoen. Kijk naar een kind dat na enkele dagen zijn vader weer ziet, die van huis was, de onbekommerde echte vreugde om het weerzien, en dan de geopende handen van de vader en de stralende vreugde waarmee het kind zich stort in die omarming.

Vreugde moet je brengen.

En bedenk dat je ook vreugde brengt door een nacht oprecht wakker te liggen van de ellende in de wereld.

En zijn het niet ook onze jongens en meiden die vreugde proberen te brengen in Afghanistan, als ze een put slaan, of een school helpen bouwen.

Laten we vreugde doen in ons leven.

Gewoon doen.

Als ik telefoneren met vrienden te lang uitstel dan durf ik op een gegeven moment niet meer te bellen. Een goede vriendin belde mij na maanden met datzelfde gevoel, en ik was zeer verheugd dat ze mijn nummer gedraaid had en dat ik thuis was.

Ik heb een paar jaar in een flatje in de Sixmastraat gewoond en dan kwam er iedere dag een dakloze man voorbij, die een blikje bier had gehaald bij de Lidl. En dan maakten we wel eens een praatje. Op een dag was hij overstuur, ik vroeg wat er was, hij zei: Ze hebben mijn fiets gestolen.
Ik zei: Ik heb nog wel een fiets die mag je wel hebben.

Ooit had ik een tweede fiets gekocht, voor als er eens een logé zou zijn.
Maar nu had de fiets een betere bestemming.

Vreugde moet je doen. Laten we ons dat voornemen. En als je zodadelijk brood des levens krijgt aangereikt denk dan aan een medemens, die je de komende dagen vreugde gaat brengen.

Wat moeten wij doen? Deel wat je hebt, wees eerlijk en tevreden, en doe vreugde, geef vreugde.

Zoek de ontmoeting. Misschien is het dat wel waar onze kerk weer de spirit kan vinden: In de ontmoeting. Misschien moeten we daar wel veel meer in investeren.

Want vreugde moet je brengen.

Tenslotte nog een opdracht bij zondag Gaudete en die heb ik van Drewermann.

Waarom zijn wij zo bevreesd voor de ontmoeting, vanwaar dat individualisme van ons; het komt zegt Drewermann mede door onze diepste angsten, die wij teveel koesteren. Ons zelfbeeld en ons zelfvertrouwen is vaak totaal vervormd door angst en negatieve gedachten.

Met zondag van de vreugde is er dus alle reden dat wij in onze ziel een nieuwe boekhouding invoeren, waarbij wij het aandurven om bij te houden wanneer en door wie ons vreugde is gebracht, een boekhouding ook van de vreugde die wij zelf aan anderen hebben gebracht.

Wuif je ziel lof en erkenning toe voor de vreugde die er is in je leven.

We weten immers wel dat de mensenhand zo goed geoefend is in het maken van een vuist.

De uitdaging ligt juist hierin dat wij onze hand uitstrekken, en de ander en onszelf met zachtheid en diepe vreugde bejegenen.

Deze dienst van Schrift en Tafel is een vingeroefening van hemelse vreugde.
Laten wij het blijven doen, iedere dag.
In het besef dat de zon van Gods liefde opgaat over groot en klein, zwak en sterk.
Die hemelse vreugde wordt ons dagelijks gebracht.

Breng vreugde gemeente, in de Naam van Jezus.

AMEN